

— Хай да се не види макаръ! — говорѣше съ дебелия си гласъ Мавроди, — кжде се дѣнаха тия зайци?

На една малка височина тѣ се спрѣха. Откриваше се предъ тѣхъ ново поле, сжщо тѣй равно, сжщо тѣй голо и мъртво. Трѣбваше да измѣнятъ посоката: примамваше ги едно мѣсто, гдето се тъмнѣеха гжсти гнѣзда отъ буренъ. На такова мѣсто все трѣбва да има нѣкой заякъ. Обърнаха конетѣ нататъкъ, но Василъ все още стои и гледа къмъ противоположната страна: далечъ, изъ снѣга, между чернитѣ буци прѣстъ, нѣщо ходи, движи се нѣкаква живина. Ловцитѣ се спрѣха.

— Вълкъ е! — каза Василъ на Мавроди.

— Куче е.

— Не, вълкъ е. Вижъ му опашката. Ето, легна. Марине, — каза Василъ, — я иди да видишъ какво е. Ний ще те почакаме.

Маринъ препусна нататъкъ. Ловцитѣ видѣха какъ той приближи животното, но то не стана. Маринъ го заобиколи отдалечъ-отдалечъ и пусна коня назадъ. Той махаше съ ржка и викаше. Отначало нищо не се разбираше, но после ясно се чу: „вълкъ! вълкъ!“

Въ сжщото това време вълкътъ — нѣмаше никакво съмнение, че това наистина бѣше вълкъ — стана и безъ да покаже голѣмъ страхъ, безъ да бърза много, въ лекъ трѣсъ, започна да бѣга. Ловцитѣ завикаха всички отведнажъ,